

захист від несприятливих природних явищ; запобігання виникненню техногенних аварій та ін.). Разом з тим, досягнення ціленаправленості у їх роботі вимагає координації їх діяльності та постійного удосконалення її механізму. Вектором удосконалення такого механізму повинно стати інформаційне забезпечення. Практика формування і використання екологічних інформаційних ресурсів доводить фрагментарність і недосконалість регулювання такого виду ресурсів, недостатню розвиненість інформаційних ресурсів органів державної влади різних рівнів. Разом з тим, через особливу важливість екологічної інформації для забезпечення екологічної безпеки на загальнодержавному, регіональному і місцевому рівнях інформаційні ресурси органи державної влади, які здійснюють екологічне регулювання, а також Держекоінспекція у Тернопільській області, яка покликана координувати діяльність місцевих органів влади в питаннях охорони навколишнього природного середовища, – інформаційні ресурси мають стати дієвим засобом поширення екологічної інформації серед суб'єктів екологічної комунікації, а також широких верств населення.

Література:

1. Кривокульська Н.М. Екологічний менеджмент : Навч. посібник. – Тернопіль: поліграфічний центр „Матвей”, 2013. – 212с.
2. Положення про державну екологічну інспекцію у Тернопільській області [Електронний ресурс] Режим доступу: http://ekoinspternopil.gov.ua/index.php?option=com_content&task=view&id=13&Itemid=31#3

Ольга ХВАС

слухачка магістратури за спеціальністю
«Державна служба»

(науковий керівник: к. е. н., доцент кафедри менеджменту
та публічного управління Дудкіна О. П.)

МЕХАНІЗМИ УПРАВЛІННЯ ДЕРЖАВНИМ ОРГАНОМ У КОНТЕКСТІ ПУБЛІЧНОГО АДМІНІСТРУВАННЯ

Публічне адміністрування, на відміну від адміністративного менеджменту, має відкрити дорогу суспільству до самоврядування на всіх рівнях його соціальної структуризації – на рівні державного органу, територіальної громади, регіону, країни в цілому.

Систему публічного адміністрування характеризують ознаки, які визначають, наскільки розвинена демократія в країні. До них належать:

1) вільні громадини, які є головними особами суспільного самоуправління; це економічно незалежні громадяни, соціально і юридично захищені від впливу та тиску з боку політичних опонентів, які мають інтерес до суспільного життя, обізнані в ньому і власним силами та участю впливають на нього; 2) визнання усіх громадян рівними та рівноправними; 3) повага до спільно прийнятих рішень, готовність сумлінно їх виконувати, і особиста відповідальність на результати виконання. Спільне рішення, прийняте внаслідок публічного обговорення і зіставлення різноманітних альтернатив та пропозицій, як правило, найбільш прийнятне, виважене і відповідає інтересам більшості. При цьому повага до прав меншості та надання їй певних контролюючих функцій – надбання сучасної демократії.

Публічна сфера як об'єкт управління покликана виконувати найважливіші функції, що забезпечують взаємодію влади, суспільства та економіки, а саме: визначення суспільних інтересів і цілей; легітимізацію публічної політики та її трансформацію у державну; досягнення цілей щодо задоволення суспільних інтересів; контроль, у тому числі публічний, за станом справ у суспільстві, економіці, соціальній сфері; просвіта громадян з питань функціонування публічної сфери.

У межах суспільної системи публічна сфера охоплює системи: політичну, економічну, соціальну, правову, духовну тощо. На неї впливають геополітичне середовище та зовнішньоекономічні чинники.

Інфраструктура публічної сфери містить чотири складових: економічну (публічний сектор економіки, виробництво суспільних благ, система перерозподілу доходів для задоволення суспільних потреб тощо); соціальну (охорона здоров'я, освіта, система соціального захисту, пенсійне забезпечення, зайнятість населення, соціальна підтримка молоді, суспільний транспорт і засоби комунікації, захист від злочинності і корупції, комунальне обслуговування, підтримка соціальної стабільності); цивільно-політичну (недержавні самостійні об'єднання і асоціації громадян, цивільна мережа формування громадської думки); соціокультурну (інститути збереження і відтворення духовних цінностей суспільства).

Діяльність публічної влади спрямована на вирішення суспільних справ та розповсюджується за територіальним принципом. Їй підкоряються всі, хто знаходиться на певній «підвладній» території. Публічне адміністрування здійснюється особливим прошарком людей, які професійно займаються управлінням і складають апарат влади. Цей апарат підпорядковує своїй волі всі прошарки суспільства, соціальні

групи, управляє на основі організованого примусу, навіть до можливості фізичного насильства відносно соціальних груп і окремих людей.

Апарат публічної влади існує й функціонує за рахунок податків з населення і призначений для того, щоб діяти у суспільних інтересах. Але апарат, і, перш за все, його керівництво, відображають інтереси суспільства так, як вони їх розуміють. Так, в умовах демократії апарат лише під тиском громадського суспільства відображає реальні інтереси більшості соціальних груп, а в умовах авторитаризму правителі особисто визначають, у чому полягають інтереси й потреби суспільства.

Публічна влада в Україні виступає у двох формах: державної влади та влади місцевого самоврядування. Для обох форм публічної влади притаманна низка спільних ознак: спрямованість на виконання суспільних завдань і функцій; інституційний характер, тобто функціонування через відповідні публічні інститути (органи публічної влади); легітимність; відособленість апарату, що здійснює цю владу, від населення; об'єднання підвладних за територіальною ознакою; загальність, тобто охоплення владою всіх осіб на відповідній території; безперервність функціонування (за наявності окремих тимчасових органів); універсальність, тобто спрямованість на вирішення усіх справ суспільного значення; обов'язковість владних рішень для всіх суб'єктів на відповідній території; функціонування у правових формах (нормотворчій, установчій, правозастосовчій, контрольній), тобто діяльність за законодавчо встановленою процедурою і оформлення владних рішень правовими актами; можливість використання передбачених законодавством засобів примусу для реалізації своїх рішень; право встановлювати і стягувати загальнообов'язкові податки і збори з населення; самостійне формування бюджету.

Відповідно, система органів публічної влади в Україні – це сукупність установлених Конституцією України органів державної влади і місцевого самоврядування, що забезпечують захист прав, свобод і законних інтересів громадян, безпеку держави й суспільства, вирішують питання соціально-економічного та культурного будівництва.

Розбудова публічного адміністрування в Україні вимагає підвищення ефективності діяльності органів публічної влади. Для того, щоб органи влади могли працювати регулярно та втілювати в життя реформи держави, необхідно створити надійну професійну та висококваліфіковану команду службовців, адже саме від наполегливості та сумлінності людей залежить успіх будь якої справи, досягнення поставлених завдань. Від нового публічного адміністрування очікують

послаблення тиску бюрократичних структур і механізмів управлінського апарату органів влади, більш результативних, ефективних, гнучких і наближених до громадян форм і методів адміністративної діяльності, гласності та прозорості щодо витрачання бюджетних коштів у процесі надання послуг.

Марія ХЛЯН

слухачка магістратури за спеціальністю
«Адміністративний менеджмент»

(науковий керівник: к.е.н., доцент кафедри менеджменту
та публічного управління Августин Р.Р.)

ОРГАНІЗАЦІЯ РЕСУРСНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ФУНКЦІОНАЛЬНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ОРГАНІЗАЦІЇ

Важливим фактором забезпечення конкурентоспроможності підприємств є ефективна організація ресурсного забезпечення функціональної діяльності організації. Однак на сучасному етапі ресурси, необхідні для здійснення діяльності, зазвичай є обмеженими. Це вимагає: побудови підприємствами системи адміністрування ресурсного забезпечення діяльності; формування ресурсної стратегії їх розвитку та стратегії залучення ресурсів у роботу цих підприємств.

Дослідженням питань ресурсного забезпечення займалися такі вітчизняні і зарубіжні вчені, як: Б.Твісс, Й.Шумпетер, І.Александров, Р.Горшков, М.Денисенко, С.Ілляшенко, Н.Краснокутська П.Микитюк, М.Пашута, В.Стадник. Однак, не зважаючи на наявність наукових досліджень, питання організація ресурсного забезпечення функціональної діяльності організації залишаються найбільш проблемними на практиці, що й обумовлює актуальність дослідження.

Метою організації ресурсного забезпечення функціональної діяльності організації є створення і налагодження взаємозв'язку між виробництвом й інноваційною діяльністю, що допомагатиме створювати конкурентні переваги і оперативно реагувати на зміни навколишнього середовища.

Завданнями організації ресурсного забезпечення функціональної діяльності організації є: визначення складу і структури ресурсів, які мають забезпечити досягнення поставленої мети та цілей; формування оптимального ресурсного забезпечення для циклу оперативної діяльності; безперервний пошук можливих нововведень, які